

[Fogh Rasmussen]

det taktiske spil går ud på at give indtryk af, at der er en sådan forskel.

Det er en taktik, som er udtænkt af erfarne strateger i Socialdemokratiet. Man fornemmer næsten hr. Risgaard Knudsens hede ånde i nakken på fru Helle Degn.

Men hvad enten det nu er den ene fortolkning eller den anden fortolkning af Socialdemokratiets bevæggrunde, der er den rigtige, er resultatet desværre, at vi i dag kan se Socialdemokratiet placeret som partiet, der vælger konfrontationen i stedet for det konstruktive og det resultatskabende arbejde.

Vi kan efter dagens debatter konstatere, at der i Folketinget med forskellige grader af entusiasme og forskellige indgangsvinkler trods alt er et ret bredt flertal for, at der skal ske en modernisering, en fornyelse af den offentlige sektor. Der er en samling af progressive kræfter i dette Ting, som gerne vil videreudvikle moderniseringsprogrammet og inddrage de offentligt ansatte medarbejdere aktivt i tilrettelæggelsen af dette moderniseringsprogram.

Jeg beklager stærkt, at denne udvikling tilsyneladende må foregå uden om et stadig mere stivnet Socialdemokrati. Det beklager jeg, fordi vi gerne så, at Socialdemokratiet mere aktivt bidrog til denne udvikling.

(Kort bemærkning).

Henning Nielsen (S):

Det, der kalder mig herop, er hr. Fogh Rasmussens udtalelse om, at fru Helle Degn ikke rigtig er i takt med det, der sker i virkeligheden ude på arbejdspladserne i den offentlige sektor.

Jeg vil godt sige til hr. Fogh Rasmussen, at det tror jeg bestemte fru Helle Degn er. Det er præcis sådan, jeg oplever det, når jeg kommer på min arbejdsplads i Post- og Telegrafvæsenet. Man føler virkelig, at ledelsen i de seneste år er begyndt at træffe beslutninger helt hen over hovedet på medarbejderne. Sådan føler de det. Jeg kan også godt forstå det, når jeg læser referatet af et postmestermøde, der har været på Fyn i 1985. Der står bl.a.:

»I P&T har vi i en lang årrække pr. tradition stræbt efter at opnå enighed med de faglige organisationer, også i spørgsmål uden for aftaleområdet. Sidstnævnte forhold vil vi nu søge at gøre os fri af. Det vil nok medfø-

re nogle diskussioner. De må så føres til ende. Det er os, ledelsen, der står med ansvaret. Vi vil derfor også bestemme, hvor skabet skal stå.«

Det er virkelighedens verden i den offentlige sektor.

Lone Dybkjær (RV):

Jeg havde egentlig ikke troet, at vi skulle have en lang debat under det her dagsordenspunkt. Jeg skal heller ikke kaste mig ud i en lang fortolkning og forklaring på de forskellige dagsordener, der er foreslået. Jeg har forstået på SF, at man lægger vægt på at få sin dagsorden igennem, og jeg synes, at det er en konstruktiv dagsorden, og den kan vi støtte.

Jeg synes i øvrigt, det er godt, at vi overhovedet kan få en diskussion om den offentlige sektor, også den offentlige sektors personalepolitik her i 1980'erne. Det var fuldstændig umuligt i 1970'erne, hvor en hvilken som helst diskussion blev blokeret af et dengang meget stort parti, fordi dette parti lagde den offentlige sektor for had. Det har betydet, at der er gået ganske mange år, før vi politisk har kunnet forholde os til, hvad vi vil med den offentlige sektor, om vi har nogen mening om den offentlige sektor, og forhåbentlig gøre det på en sådan måde, at det ikke bliver opfattet, som om vi er ude efter nogle personer i den offentlige sektor.

Der har i de tidligere år – det kan man jo håbe på er blevet lidt bedre nu – været meget stor utilfredshed med lønnen. Det har jeg en oplevelse af at finansministeren måske har fået bødet en anelse på, men så er det så meget desto mere vigtigt at få diskuteret, hvad det er for arbejdsvilkår, man har i den offentlige sektor.

Det er trods alt stadig væk min oplevelse, at de arbejdsvilkår, man byder folk i den offentlige sektor, hvad enten de bydes på den ene eller den anden facon, i en lang række tilfælde er ringere end dem, man har i den private sektor. Det kan godt være, at det er, fordi det er forskellige formål, man tilgodeser, men jeg synes ikke, det behøver at være sådan. Jeg synes, det må være muligt at skabe nøjagtig lige så tilfredsstillende arbejdsvilkår både personligt og med hensyn til at nå målet i såvel den offentlige sektor som i den private sektor.